

Alkotmánybíróság

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

1535 Bp., Pf.: 773.

részére

Ügyszám: IV/535/2016

Tisztelt Alkotmánybíróság!

W/ 535-3/2016
2016.03.29.
1
2

Alulírott

[redacted] az Alkotmánybíróság 2016.03.29-en kézbesített IV-535-1/2016 ügyszámú felhívására az alábbiakban pótolja a hiányzó cégiratokat, illetve kiegészíti beadványát.

Továbbra is kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy **állapítsa meg a Fővárosi Ítéltábla**, mint másodfokú bíróság **25.Pf.20.667/2015/5. számú, II. fokú jogerős ítélet alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt.**

A) **Jelen irat mellékleteként csatolja a** [redacted] **2016. április 13. napján hatályos cégadatait igazoló hiteles cégkivonatának eredeti példányát, továbbá aláírási címpéldányának másolatát.**

B) **Kérelme indokolásában szereplő 5., 6. és 7. pontjait kiegészíti.**

A könnyebb feldolgozhatóság érdekében a jelzett pontokban tett kiegészítéseit a beadványában szereplő leírással összedolgozva, egységes szerkezetben adja be.

Ezért Indítványozó kéri, hogy az eljárás során e pontok tekintetében jelen iratát vegyék figyelembe.

5. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

Jogbiztonsághoz való jog, melyet az Alaptörvény B) cikke, valamint a jogszabálykövető magatartást mindenkire kiterjedően előíró R) cikke biztosít.

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

R) cikk

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

A törvény előtti egyenlőséghez való jog, melyet az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése biztosít.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

Tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, melyet az Alaptörvény XXVIII. cikke biztosít.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

6. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

Indítványozó 2009.11.01. és 2013.07.31. között üzemeltette a budapesti működésű [REDACTED] fuvarszervező irodát. A személytaxi szolgáltatás során érvényesíthető árak ebben az időszakban Budapesten, helyi (fővárosi) rendelet által meghatározott maximált értékekkel voltak alkalmazhatóak.

Indítványozó az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény (továbbiakban: ártörvény) – 10. § (1) bekezdésében biztosított jogosítványával élve 2011. október 17-én a „személytaxi szolgáltatás díjának legmagasabb hatósági árként való megállapításáról és annak alkalmazási feltételeiről” szóló 31/1998. (VII.16.) Fővárosi Közgyűlési rendelet módosítását indítványozó kérelmet nyújtott be a Fővárosi Önkormányzathoz, mint az ártörvényben nevesített árhatósághoz. Ebben a személytaxi tarifaelemek maximális értékeinek emelésére vonatkozó konkrét értékekkel meghatározott kérelmek szerepeltek. Indítványozó kérelmében részletesen bemutatta, hogy az utoljára 2000-ben módosított helyi rendeletben meghatározott maximális tarifa értékek, már nem biztosítják az ártörvényben biztosított minimális nyereségesség mértékét.

Az ártörvény 10. § (3) bekezdése alapján az árhatóság a kérelem, illetve a kért adatok kézhezvételétől számított harminc napon belül lenne köteles az ármegállapítást közzétenni, vagy a kérelem elutasításáról a kérelmezőt értesíteni. A kérelemben foglalt ár elutasítása azonban az ártörvény 8.§-ből következően csak bizonyos feltételek (eltúlzott nyereségtartalom) esetén lehet jogszerű.

A képviselő-testület (fővárosi közgyűlés), mint a jogszabályban nevesített árhatóság Indítványozó kérelmét előterjesztés hiányában nem tárgyalta, így arról a törvényes határidőn belül nem is döntött. Vagyis sem jóváhagyó, sem elutasító döntés nem hozott. Ugyanakkor további adatokat sem kért se a kérelmezőtől, se a törvényben megjelölt bármely véleményező szervezettől. Továbbá bárminemű hasonló előterjesztés hiányában közel 2 évig még hasonló tárgykört sem vett napirendjére.

Az árhatóság az Indítványozó kérelmében foglalt tarifaemelést is meghaladó mértékű új személytaxi-tarifát – bár szakmailag eltérő koncepcióval, maximált ár helyett, rögzített hatósági árként – 2013. szeptember 1-től vezetett be Budapesten a „személytaxival végzett személyszállítási szolgáltatás és a személytaxi-szolgáltatást végző és közvetítő és szervező szolgálat működtetésének feltételeiről, a taxiállomások létesítésének és igénybevételének rendjéről és a személytaxi-szolgáltatás hatósági árainról” szóló 31/2013. (IV.18.) új Fővárosi Közgyűlési rendelettel.

Az új rendelet Indítványozó kérelmének alapját képező maximált tarifákat tartalmazó korábbi fővárosi taxi-rendeletet ezzel egy időben hatályon kívül helyezte.

Indítványozó a kérelmével kapcsolatos visszajelzést tevékenysége 2013. július 31-ei befejezéséig az árhatóság felől nem kapott.

Indítványozó e tárgyú tevékenységének befejezése – illetve az új rendelet életbelépése után -, 2011-es kérelmének jogsértő kezelésével okozott kár megtérítése céljából pert indított az árhatóság, azaz a Fővárosi Önkormányzat képviselő-testülete ellen. Álláspontja szerint:

- 1) Az árhatóságnak az ártörvény szövegezéséből következően (10. § (3) bekezdés) döntési kötelezettsége volt Indítványozó kérelme tárgyában.**

- 2) Az árhatóság hallgatásával (a konkrét döntés hiányával) közel 2 évig (2011. december 17. és 2013. szeptember 1. között) súlyosan jogsértő helyzetet tartott fent, mellyel kifejezetten és jogellenesen akadályozta Indítványozót vállalkozási tevékenységének hatékony gyakorlásában.
- 3) Az ártörvény 8.§-ából következően az árhatóságnak érdemi és folyamatos kötelezettsége áll fent a személytaxi-tarifák rendszeres felülvizsgálata és szükségszerű módosítása tárgyában. Ezen kötelezettségét a fővárosi képviselőtestület a kérelem beadását megelőzően már több min egy évtizede, utána pedig még két évig nem teljesítette.
- 4) Azzal, hogy az árhatóság nem hagyta jóvá Indítványozó számszerűsített konkrét tarifaemelési kérelmét fenntartotta a saját maga általa előidézett súlyosan jogellenes állapotot, mely a piac minden szereplőjének, így Indítványozónak is kárt okozott.

Az akkor már 11 éve változatlan hatósági ár maximált értékei ugyanis a bekövetkezett infláció következtében már régen nem biztosították a tisztességes vállalkozók számára az ártörvény 8.§-ából következő azon szabályt, miszerint az árhatóság által megállapított hatósági árnak megfelelő nyereségtartalmat kell biztosítania a tisztességes vállalkozó részére.

E helyzet tehát nem tette lehetővé az árhatóságnak, hogy Indítványozó kérelmét jogszerűen elutasítsa.

Ezért az árhatóság által fenntartott jogellenes helyzet – a vállalkozó áremelési lehetőségének indokolatlan és jogsértő akadályozása – Indítványozónak jelentős anyagi kárt okozott.

Indítványozót e jogsértő helyzet 2011. december 17. és 2013. július 31. között érintette hátrányosan. A rövidebb időszak oka, hogy Indítványozó 2013. július 31-el – tevékenysége értékesítésével – kivonult a budapesti taxis-piacról.

Az I. fokú bíróság Indítványozó keresetét – egyetlen tárgyalási nap alatt - elutasította, mivel álláspontja szerint a kérelem elbírálásának tárgyában az árhatóság nem követett el jogsértést. A jogsértés hiányára hivatkozva pedig a kárra vonatkozóan már nem is folytatott le bizonyítási eljárást. Így sem annak ok-okozati összefüggését, sem számszerűségét nem vizsgálta érdemben.

A II. fokú bíróság - Indítványozó fellebbezésére – az I. fokú ítéletet részben megváltoztatta. Megállapította és kimondta, hogy az árhatóság a kérelemről való döntés elmulasztásával elkövette a jogsértést. Ugyanakkor a kártérítési követelést – annak érdemi vizsgálata nélkül – jogértelmezési okokra hivatkozva elutasította. Így a kár ok-okozati összefüggéseinek, illetve összecszerűségének érdemi vizsgálata e körben is elmaradt.

A keresetet elutasító II. fokú ítélet lényegi hivatkozásai és megállapításai a következők voltak:

- A perbeli jogvita az árhatóság jogalkotási tevékenységével, mint közjogi aktussal összefüggésben indult, így arra a következetes bírói gyakorlat szerint a polgári jog felelősségi szabályai nem vonatkoznak. A Kúria 1/2014 számú Polgári Elvi Döntésében foglaltak szerint „a közjog, alkotmányjog a jogalkotó számára immunitást biztosít az absztrakt magatartási szabályok létrehozására irányuló jogalkotási tevékenységre és a hozzá kapcsolódó felelősségre vonatkozóan”. (8. oldal, 1. bekezdés)

- A bíróság nem vizsgálhatja, és így nem is dönthet azon Felperesi kereset tárgyában, mely szerint az árhatóság abban az esetben is jogellenes cselekményt követett volna el, ha a kérelmet elutasítja és rendeletével nem a kért hatósági árat állapítja meg, mert a „bíróság a hatalmi ágak szétválasztásának elve miatt a helyi önkormányzatokra bízott ár-megállapítási jogkört az ár megváltoztatásával nem vonhatja el”. (8. oldal, 2. bekezdés)

Indítványozó a kártérítési jogosultságát elutasító II. fokú ítélet jogszerűségét alkotmányossági okokból vitatja. A jogerős ítélet álláspontja szerint ellentétes több hatályos jogszabályi rendelkezéssel, valamint alkotmányos alapelvvel, így alkotmányosértő.

a) A II. fokú bíróság ítélete megsértette Indítványozó jogbiztonsághoz való alkotmányos jogát akkor, amikor az árhatóságot, mint jogalkotót alanyi jogon kiemelte a jogrend hatálya alól azzal, hogy neki jogellenes cselekménye esetén nem kell helytállnia az okozott kárért.

b) A II. fokú bíróság ítélete megsértette Indítványozó jogbiztonsághoz való jogát azzal is, amikor indokolatlanul kiterjesztően értelmezte a „jogalkotás folyamatát” a jogalkotó hallgatásának, azaz a jogalkotás jogellenes elmaradásának időszakára is.

Az megsértett alkotmányos elvek helyes alkalmazása esetén, a perbeli tényállásban az árhatóságot semmiképpen sem illethette meg jogszerűen Indítványozó kártérítési követelésével szemben felelősségi immunitás. Egyrészt ilyen immunitás egy jogállamban nem jogszerű, másrészt a jogalkotás elmaradása nem része a jogalkotási folyamatnak, így a per tárgya nem is a közjog része.

c) Immunitás hiányában a II. fokú bíróság – figyelemmel az árhatóság jogsértésének kimondására - megsértette a törvény előtti egyenlőség alkotmányos elvét (azaz az azonos tényállás azonos elbírálást igényel elvét) és Indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való alkotmányos jogát akkor, amikor a Pp. 163.§ (1) bekezdését és a régi Ptk. 355.§ (4) bekezdését figyelmen kívül hagyva, bármilyen érdemi vizsgálat nélkül utasította el Indítványozó kártérítési keresetét.

d) A II. fokú bíróság ítélete megsértette Indítványozó jogbiztonsághoz és tisztességes bírósági eljáráshoz való alkotmányos jogát azzal is, amikor úgy döntött, hogy az „ár-megállapítási jogkör” elvonásának tilalmára hivatkozva érdemben nem vizsgálja az árhatóság részéről el nem bírált kérelem tartalmi megalapozottságát, mint a kárérték bizonyítékát.

7. Indokolás arra nézve, hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

Magyarország Alaptörvényének megsértett, vagy figyelmen kívül hagyott rendelkezései:

Jogbiztonsághoz való jog tekintében az Alaptörvény B) cikke, valamint T) cikke és R) cikke.

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

A jogállam egyik alapvető ismérve és feltétele a jogbiztonság biztosítása.

A jogállami jogbiztonságból az is következik, hogy az állam köteles biztosítani, hogy senki, így Ő maga se vonhassa ki magát jogellenes cselekményének következménye alól.

A jogbiztonság része az is, hogy a jogalkotók a jogalkotási folyamat során kötelesek kellő gondossággal eljárni, továbbá kötelesek a rájuk vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket maradéktalanul betartani. Jogsértéseikért pedig felelősséggel tartoznak.

A jogbiztonság elvéből következik az is, hogy az állam intézményrendszerain keresztül köteles elősegíteni és biztosítani, hogy a jogellenesen okozott kár a károsult számára megtérüljön.

R) cikk

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

Ezen alkotmányjogi meghatározásból az is következik, hogy a hatóságok és bíróságok, de még jogalkotók is köteleseket betartani eljárásaik során a jogszabályok elírásait. Ezek megsértése esetén ugyanis sérül ezen alkotmányos előírás és az abból következő jogbiztonsághoz való alkotmányos jog.

A törvény előtti egyenlőséghez való jog tekintetében az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

Ezen alkotmányjogi meghatározásból az is következik, hogy a hatóságoknak, bíróságoknak az azonos tényállást minden esetben és mindenkire azonos módon kell alkalmazniuk. Vagyis ezen alkotmányi előírás azonos tényállás mellett tilt bárminemű megkülönböztetést, különbségtételt.

Tisztességes bírósági eljáráshoz való jog tekintetében az Alaptörvény XXVIII. cikke.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Ezen alkotmányjogi alapelvből az is következik, hogy hatóság, bíróság az eljárása során a jogszabályok elírásait nem lépheti túl, vagy attól nem tekinthet el.

Továbbá ezen alkotmányjogi meghatározásból az is következik, hogy az eljárás során minden olyan jogszabályi előírásnak és jognak érvényesülnie kell, melyet az alaptörvény, vagy bármely jogszabály előír, vagy biztosít. Attól eltekinteni, azt korlátozni nem lehet.

Az alaptörvény R) cikk előírását megsértve figyelmen kívül hagyott, illetve a 28. cikkében leírtakkal ellentétesen alkalmazott jogszabályok:

Az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény 8.§ (1) bekezdés:

(a kérelem beadásakor hatályos szöveg)

(1) A legmagasabb árat — a (2) bekezdésben szabályozott kivétellel — úgy kell megállapítani, hogy a hatékonyan működő vállalkozó ráfordításaira és a működéséhez szükséges nyereségre fedezetet biztosítson, tekintettel az elvonásokra és a támogatásokra is.

Az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény és 10. § (1)-(3) bekezdés:

(a kérelem beadásakor hatályos szöveg)

(1) A hatósági ár megállapítása — ideértve az áralkalmazási feltételeket is — hivatalból vagy az árat érvényesítő vállalkozó kérelmére történhet. Ez utóbbi esetben a kérelmező köteles a hatósági árra vonatkozó javaslatát a hatósági ár megállapítója részére egyidejűleg megküldeni. A hatósági ár megállapítója — mindkét esetben — további adatokat kérhet.

(2) A hatósági ár megállapítójának megkeresésére az országos gazdasági kamara tájékoztatást ad a kérelemmel érintett termékekkel, szolgáltatásokkal kapcsolatos forgalmi és árviszonyokról.

(3) A hatósági ár megállapítója a kérelem, illetve a kért adatok kézhezvételétől számított harminc napon belül köteles az ármegállapítást közzétenni vagy a kérelem elutasításáról a kérelmezőt értesíteni.

Az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény és 11. § (1) bekezdés:

(a kérelem beadásakor hatályos szöveg)

(1) A hatósági árat, valamint annak alkalmazási feltételeit jogszabályban kell közzétenni. A jogszabályban rendelkezni kell arról, hogy a hatósági ár mikor lép hatályba; e rendelkezésnek visszamenőleges hatálya nem lehet.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 163.§ (1) bekezdés:

(a kérelem beadásakor hatályos szöveg)

163. § (1) „A bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett bizonyítást rendel el.”

A Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. IV. törvény (rég. Ptk.) 355.§ (4) bekezdés:

(4) Kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

a) A II. fokú bíróság ítélete megsértette Indítványozó jogbiztonsághoz való alkotmányos jogát akkor, amikor az árhatóságot, mint jogalkotót alanyi jogon kiemelte a jogrend hatálya alól azzal, hogy neki jogellenes cselekménye esetén nem kell helytállnia az okozott kárért.

Indítványozó álláspontja szerint a jogbiztonság jogállami elvét sérti, ha van olyan szereplője a jogrendszernek, akire nem vonatkoznak a jogrendszert alkotó jogszabályok. Mivel a II. fokú ítélet nem jelölt meg olyan jogszabályt (nyilván ezért mert nincs ilyen), mely a jogalkotót általánosan felmentené kárfelelőssége alól, így a bíróság önhatalmún törvények feletti státuszba emelte az árhatóságot.

A II. fokú bíróság e tárgykörben csak egy 1/2014 számú Kúriai polgári elvi döntésre hivatkozott, mint számára követett irányelv. Mivel azonban a jogrend felettsége elve alkotmányesítő, így e tárgyban nagy valószínűséggel e hivatkozott kúriai döntés is alkotmányellenes.

Egy jogállamban a jogalkotás is jogszabályok által szabályozott cselekmény, így az is a jogrendszer része, azt is annak keretei között kell és lehet csak cselekedni. Ezért annak megsértése is a jogrendszeren belül megítélendő feladat.

Tekintettel az Alaptörvény R) cikkében lefektetett „mindenki” fogalmára, a jogrendszer alól alanyi jogon még a jogalkotó sem kerülhet ki, a jogszabályok ezen alkotmányos elv alapján rá is vonatkoznak. Ebből következően, a jogállami jogbiztonság elve alapján a jogrendszer alanyai közül senki nem élvezhet kivételt jogellenes cselekményének megítélése és annak következményei alól.

Természetesen Indítványozó sem vitatja, hogy közjog és a polgárjog külön jogterület. A jogszabályok jogszerűségének vizsgálatára hivatott Alkotmánybíróságnak azonban a jogsértés megállapításán és ahhoz kapcsolódó közjogi jogkövetkezmények kimondásán (pl.: hatályon kívül helyezés) túl nincs jogköre a jogellenes jogalkotás polgárjogi jogkövetkezményeinek rendezésére. Egy jogállamban azonban e jogterület sem maradhat olyan szabályozás nélkül, mely a bekövetkezett károk megtérülési formáját nem szabályozná igazságos módon.

Ugyanakkor a szerződésen kívül okozott kárra vonatkozó általános – mind a nemzetközi, mind az EU-s, mind a hazai joggyakorlatban megjelenő - jogelmélet szerint a jogellenes károkozással úgynevezett kárkötelem keletkezik a károkozó és a károsult között, ami kétség kívül sajátos, relatív szerkezetű, de mindenképp polgári jogi jogviszony, amelynek tárgya a kár közvetlen megtérítése.

Ebből következően a jogalkotási tevékenységhez kapcsolódó okozott kár esetén nem maga a jogszabály, hanem az azzal okozott kár hozza létre a polgári jogviszonyt (kárkötelem) a jogalkotó és a károsult között. Ezért jogalkotó jogalkotási tevékenysége során elkövetett károkozása is a polgári jogviszony része, nem pedig a közjog területe alá tartozik.

A jogállami jogbiztonság alapelveinek érvényesülése továbbá az is elvárja, hogy jogellenesen okozott kár nem maradhat kártérítési kötelezettség, azaz megtérítési kötelezettség nélkül.

Az immunitás szabályát ráadásul se a közjog, se az alkotmányjog területét érintő egyetlen jogszabály sem tartalmazza. Ezért a II. fokú bíróság által hivatkozott, immunitásról szóló általános érvényű és hatályú döntés csak a Kúria téves és igazságtalan, továbbá jogbiztonságot sértő alkotmányellenes jogértelmezése.

b) A II. fokú bíróság ítélete megsértette Indítványozó jogbiztonsághoz való jogát azzal is, amikor indokolatlanul kiterjesztően értelmezte a „jogalkotás folyamatát” a jogalkotó hallgatásának, azaz a jogalkotás jogellenes elmaradásának időszakára is.

A perbeli tényállás alapján a II. fokú bíróság megállapította, hogy az árhatóság jogsértést követett el, amikor hallgatott, azaz a törvényes 30 napon belül semmilyen döntést sem hozott. Az ehhez kapcsolódó jogkövetkezmények tárgyában azonban az volt a véleménye, hogy a jogellenes hallgatás is része a jogalkotási folyamatnak. Így az árhatóság Indítványozóval szemben teljes körű és korlátlan immunitást élvez.

Indítványozó álláspontja szerint azonban a II. fokú bíróság e vonatkozásban súlyosan téves megállapítást tett, ezzel pedig alkotmányos jogot sértett.

A jogalkotói immunitás - amennyiben ilyen egy jogállamban egyáltalán létezhetne - akkor sem a jogalkotásra felhatalmazott szervezet státusából, hanem a jogalkotási cselekvésből eredhet és csak e cselekménnyel összefüggésben állhat fent. Ellenkező esetben akár a jogalkotásra felhatalmazott intézmény épületének üzemeltetésével összefüggésben okozott kár megtérítése alól is mentesülést adna, ami nyilván abszurd. Ezért közjogi és polgárjogi státusa tekintetében nyilvánvalóan csak akkor különül el egymástól a jogalkotásra törvény által felhatalmazott közhatalmi intézmény, ha az tényállásszerűen végezi, végezte a jogalkotási cselekményt.

Indítványozó értelmezése szerint a II. fokú bíróság által hivatkozott 1/2014 számú Kúriai polgári elvi döntés is kizárólag a jogalkotási tevékenységhez kapcsolódó felelősség alóli immunitás nevesíti, amikor úgy fogalmaz, hogy „a közjognak a jogalkotó számára immunitást biztosító szabályai az általános és absztrakt magatartási szabályok létrehozására irányuló jogalkotási tevékenységre és a hozzá kapcsolódó felelősségre vonatkoznak”.

A jogalkotási folyamat, mint esemény aktív cselekedet takar, így a jogalkotás elmaradása - azaz a jogellenes hallgatás időszaka, - mind tartalmilag, mind logikailag kizárja, hogy a jogalkotás tényállásába tartozhasson. Ebből következően a jogalkotási cselekvés hiánya egyértelműen kizárja a kártérítési felelősséggel szembeni jogalkotói immunitás meglétének lehetőségét is. Ezen érdemi jogalanyi különbséget azonban a II. fokú bíróság ítéletében figyelmen kívül hagyta.

Tekintettel arra, hogy jelen perbeli tényállásban az árhatóság nem végezett jogszabályalkotást – hiszen napirendjére sem vette a kérelem elbírálását – így jogalkotói cselekmény hiányában „még” nem illethette meg a kártérítési kötelezettséget esetlegesen kizáró jogalkotói immunitás. Az árhatóság a perbeli tényállásban csak, mint a kérelmet befogadó közhatalmi intézmény szerepel nem pedig jogalkotási tevékenységet végző alanyként. Ezért kártérítési kötelezettsége jogszerűen fennáll.

Így a II. fokú bíróság a jogalanyi elkülönülést figyelmen kívül hagyó, tévesen kiterjesztő értelmezésével alkotmányosértően biztosított jogalkotót megillető immunitást (ha mégis lenne ilyen) az árhatóságnak a „jogellenes hallgatás” időszakára.

A jogalkotó hallgatásának esete, azaz a jogalkotás jogellenes elmaradása azért sem lehet a jogalkotási folyamat része, azaz azért sem lehet része a közjognak, mivel, az Alkotmánybíróságnak nincs olyan hatásköre, hogy jogalkotót, illetve önkormányzatot döntésre, vagy jogszabály megalkotására kötelezhessen, illetve, hogy a jogszabály elmaradásának tényét alkotmányellenesnek mondja ki.

Ilyenre vonatkozó vizsgálat lefolytatására és döntésre sem érintett kérelmező, sem állami vezető, sem más közhatalmat gyakorló személy beadványára, sem bírói kezdeményezésre, de még alkotmányjogi panasz keretében sem rendelkezik hatáskörrel az Alkotmánybíróság.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény II. fejezete (*AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG FELADAT- ÉS HATÁSKÖRÉBE TARTOZÓ ELJÁRÁSOK ÉS JOGKÖVETKEZMÉNYEK*) ugyanis jogalkotással összefüggésben alkotmánybírósági hatáskörnek csak a már elfogadott, de még kihirdetés előtt álló, illetve a már hatályos jogszabályok alkotmányossági vizsgálatát nevesíti.

Ezen kívül a 37.§ kifejezetten kimondja, hogy önkormányzati rendelet Alaptörvénnyel való összhangját akkor vizsgálja, „ha a vizsgálat tárgya az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközésének vizsgálata nélkül, kizárólag az Alaptörvénnyel való összhang megállapítása.”

Mivel pedig egy jogállamban a jogalkotás jogszerűsége felett az Alkotmánybíróság őrködik, így amire neki nincsen jogköre, az nem tartozik a jogalkotás tárgykörébe. Amennyiben ugyanis az adott jogszabályi környezetet nem így értelmeznénk, akkor az Alkotmánybíróságról szóló jogszabály lenne hiányos, és ennek következtében ellentétes a jogállami elvekkkel, azaz az Alaptörvénnyel.

Indítványozó esetleges e tárgyú tévedésére tekintettel kéri, hogy a T. Alkotmánybíróság jelen Indítvány kapcsán az Alaptörvény 24. cikk (4) bekezdésében kapott jogával élve azt is vizsgálja meg, hogy nem ellentétes-e az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésben írt jogállam elveivel, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény nem ad hatáskört az Alkotmánybíróságnak a jogalkotás elmulasztásának vizsgálatára és annak megállapítására, valamint nem rendel e tárgykhöz szankciórendszert.

c) Immunitás hiányában a II. fokú bíróság – figyelemmel az árhatóság jogsértésének saját maga általi megállapítására - **megsértette a törvény előtti egyenlőség alkotmányos elvét** (azaz az azonos tényállás azonos elbírálást igényel elvét) és **Indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való alkotmányos jogát akkor, amikor a Pp. 163.§ (1) bekezdését és régi Ptk. 355.§ (4) bekezdését figyelmen kívül hagyva, bárminemű érdemi vizsgálat nélkül utasította el Indítványozó kártérítési keresetét.**

Mivel a bíróság részéről az elutasítás jogalapjaként felhozott felelősséggel szembeni immunitás elve alkotmányosértő, így az arra való ítéleti hivatkozás megalapozatlannak minősül. Ezen immunitás hiányában - tekintettel arra, hogy a II. fokú bíróság maga állapította meg az árhatóság jogsértésének tényét - a kárigény érdemi vizsgálatától csak akkor tekinthetett volna el jogszerűen, ha annak tartalmával teljes mértékben egyetért.

Ezért az Indítványozó részéről felajánlott bizonyítási eljárás mellőzése mellett történt keresetelutasítás alkotmányosértő.

d) A II. fokú bíróság ítélete megsértette Indítványozó jogbiztonsághoz és tisztességes bírósági eljáráshoz való alkotmányos jogát azzal is, amikor úgy döntött, hogy az „ár-megállapítási jogkör” elvonásának tilalmára hivatkozva érdemben nem vizsgálja az árhatóság részéről el nem bírált kérelem tartalmi megalapozottságát, mint a kárérték bizonyítékát.

Indítványozó álláspontja szerint a bíróság hivatkozása megalapozatlan. Egy múltbéli, el nem bírált, és a bírósági eljárás idejére okafogyottá vált kérelem tartalmi vizsgálata ugyanis nem tud ármegállapításnak minősülni, így fogalmilag kizárt a jogkör elvonása.

Indítványozó álláspontja szerint, jogkör elvonása csak akkor történne, ha a bírósági eljárás folyamatának eredménye az érintett fél tekintetében olyan hivatkozást eredményezne, mely látszólagos jogforrásként jelenhetne meg a jogalagnál. Ez azonban egy múltbéli, okafogyott kérelem tartalmának megítélése esetén kizárt, hiszen az okafogyottság a perbeli esetben pont azt jelenti, hogy a kérelem tekintetében az árhatóság döntésének pótlása már indokolatlan. Így az árhatóság jogkörének elvonása fogalmilag kizárt.

Indítványozó e tárgykörben utal azon jogszabályi előírásra is, hogy perbeli tényállásban a kérelem jóváhagyásának elmaradása okozta a kárt, így az a jogalkotási cselekmény hiányában nem a közjog, hanem a polgári jogviszony kereteibe tartozik.

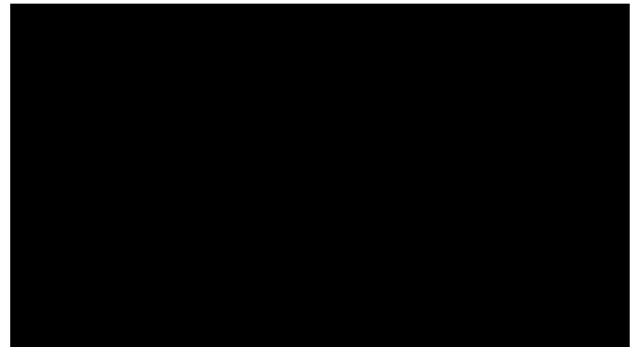
Ezért a bíróságnak nem csak joga, de kötelezettsége is a kár mértékéről állást foglalni. Ezt azonban csak úgy teheti meg, hogy azt vizsgálja, a kérelem megfelelt-e az ártörvény követelményeinek. E tekintetben a bíróságnak csak azt kell vizsgálnia, hogy a kérelemben szereplő adatok összességének eredménye nem eltúlzott-e. Így döntése e vonatkozásban sem tudná helyettesíteni az árhatósági döntést.

Mivel a kérelem tartalmáról a bíróság csak úgy tud véleményt formálni, hogy összehasonlítja a jogszabály arra vonatkozó előírását, és a kérelemben szereplő adatok eredményét, így ennek elmulasztása szintén sérti Indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.

Mindezek alapján Indítványozó kéri a II. fokú ítélet alkotmányellenességének megállapítást és az ítélet megsemmisítését.

Budapest, 2016. április 21.

Tisztelettel:

Melléletek:

Cégkivonat eredeti példánya
Aláírási címpéldány másolata